

DIVAT UJSÁG

Szerkesztőség és Kiadóhivatal: Budapest, VIII. Ker. József-körút 5. sz.

✿ Az öltözködés művészete. ✿
A fehéreneműre, piperére és kézimunkára nézve a legjobb tanácsadó.

Színes divatképek, szabásrajzok és szórakoztató melléklet. ✿ E divatlap a nagyközönség igényeit elégíti ki.

Nyolcoldalas nagy főlapja a legújabb divat ábráit közli. Százszázötven képe jeleníti meg az öltözékek, blúzok, köpenyek, gallérok, kabátok és kalapok újdonságait :: ::

Duplaoldalas szabás-mintaival a már varrni tudónak drága kincs. A ki munkájában megakad, könnyen utbagazítására lel a szabásmagyarázat bő szövegében ::

Színes divatképe is van a Divat Ujságnak. Azt a célt szolgálja, hogy a divatos kelmék színével megismertesse az olvasót és egyúttal kioktassa, minő színű kelmét minő színű csipkével vagy más egyéb ékeséggel lehet díszíteni. :: ::

Divatos hajviseletnek is sokféle képe van a Divat Ujság mellékletén. Nincs az az arc, a melyhez illő frizurát e képek után ne lehetne választani :: :: :: :: ::

Színes kézimunka-kép is járul a Divat Ujsághoz. A szerkesztőség erre különös gondot fordít, mert célja, hogy az előfizetőkkel megkedveltesse oly tárgyak készítését, a melyek az otthon barátságossá, kellemessé teszik :: :: :: :: ::

Monogram-Album című kötet. Lónlapja legdivatosabb monogramok rajzainak természetes nagyságával kedveskedik az előfizetőnek. A keresztöltésű, valamint a hímezett monogramok sok száza van egy-egy évfolyamban :: :: :: :: ::

Kézimunka-melléklete híres s igazságtalan a legkedveltebb az egész országban. Számátalan polgári és felsőbb leányiskolában hasznos tanító-eszköznek bizonyult s mintái közkedveltségre tettek szert :: :: :: ::

Tündér Ujjak című lap is egészíti ki az ujságot. Nyolc oldalán szebbnél-szebb iparművészeti munkákkal ismerteti meg a tudnivalókat. A faégetés, selyemfestés, bőrmunkák sokféle rajza s magyarázó szövege telíti meg a lapot :: :: :: :: ::

A Szórakoztató mellékletben, mely minden számhoz jár, közöl elbeszélést, német érdeklő iránycikkeket, sok hasznos tudnivalót, gazdag háztartási rovatot, nőgyógyászati beszámolókat és szerkesztői üzeneteket :: ::

Ruhamintái is ad a Divat Ujság muszlinból szabva, összeférelve s csak azért az érert, a melybe az a kiadóhivatalnak kerül. Elsőrangú szabóműhely foglalkozik a megrendelések teljesítésével :: ::

A DIVAT UJSÁG minden hónapban kétszer jelenik meg. Előfizetési ára nagyon olcsó. Negyedévre 2 K 20 f. Félévre 4 K. 40 f. Egész évre 8 K 80 f.

A megmentett zászló.

Irta Farkas Emőd.

Forró júliusi nap. Tüzeső ömlik a lesült, összegázolt vidékre. Az ég oly tiszta, mint egy ártatlan leányszem és mégis nehéz, szürke felhő úszik az egész láthatáron. Ágyúk és puskák tüzeinek gyászos füstfellege ez. Útegek és löszerkocsik dühörögnek a vonagló földön, az erdő fáit mintha ezernyi csattogó villám hasogatná, iszonyú recsegés, zúgás, sístergés viharzik belőle. A hőség szinte olvaszt, a nap perzselő tűznyilai beleomlanak a röpködő olomesőbe, amely csörög, csattog és pattog, mint a zuhogó jégeső. Délután fél négy óra. Seregünk már szétverve menekül Königrätz felé. Az ötvenkettedik gyalogezred is menekül, hogy el ne fogják. Három felől már be van kerítve. Vakító, szédítő villámcsikázásként lobognak feléjük a halálmagvak.

A nagy, forró vastekék süvöltő zúgással repülnek el közöttük, felettük és alattuk. Az apró fegyverek golyói pedig füttyölő zsongással keringenek a fejük felett s milliónyi sáskaraj zsvájával csapnak a földre.

Rögök vágódnak szemünkbe, port fúj bele az ölmos vihar szele, a vastekék bukfenecze ugrálnak közöttük, mint az ellőtt lábú tigrisek és leopárdok. Vérben fetregő sebesülteken, eltorzult arcú halottakon, leszakított emberi testrészekon, eltört puskákon és szuronyokon kell átugrálni.

Két oldalról a golyófergeteg gyilkos keresztüze, hátulról pedig a vágató porosz lovasság hajszoja őket. Egy hegyoldalról rohanak le. A füstfelhő egy pillanatra kettészakad. Marsovszky főhadnagy megáll és hátratekint.

Mögöttük vagy ezer lépésnyire egyedül áll a zászlótartó egy téglagyár mellett. A kibontott lobogó körül úgy dong a golyó, mint a legyek a méz körül. A nehéz selyemszalagokat foszlányokká tépik. A főhadnagy fölkiált:

— Fiúk, teremtette! Az ellenség mindjárt elveszi a zászlónkat. Ez már nagy szegény lenne. Aki szeret, kövessen!

Aztán megfordul s hátra se pillantva, rohan a zászló felé. Katics Antal, egy öles természetű altiszt s vagy hatvan katona követi. A főhadnagy eléri a zászlót.

Az őrmester, aki kezében tartja, szinte megkövülten, agyagszínű arccal áll helyén.

— Ide a lobogót! — szól rá a főhadnagy es elveszi tőle.

A zászlótartó, aki se holt, se eleven, átadja neki.

A főhadnagy mellett most már csak Katics áll. Közeliükben vagy húsz katona. A többi elesett útközben. Az ellenség szuronysegezve közeledik. Jobbról-balról pedig sűrű pásztlás esőként omlik a golyózápor.

— Fiam, dobd el a bornyúdat, puskádat és segíts a zászlót vinni, — mondja a főhadnagy.

— Majd ha szükség lesz reá, főhadnagy úr, addig nem.

Azzal megkapja a zászló egyik végét s futni kezd a főhadnagy után.

Az út tele van holtakkal és sebesültekkel.

— Egy korty vizet.

— Bajtárs, löjj agyon.

— Döföd keresztül a szívem, hogy ne szenvedjek tovább, — nyögik rímánkodva a haldoklók.

Nem hallgatnak reájuk. Meg kell menteni a zászlót.

Egy tiszt kardját tartja fel, amelyen vérsávok kígyóznak. Ezzel jelzi, hogy él s kéri, hogy ne tapodjanak reá. Az ég hirtelen elborul, eső permetezik, a füst leverődik s alig látnak. Lihegve futnak.

Az ágyúgolyók oly sűrűn csapkodnak körülöttük, hogy valósággal felszántják a földet és széles barázdák között kell bukácsolni.

A szakadatlan dühörögés, pattogás, dörgés, süvítés, jajgatás pokoli hangzavara csaknem meglebolyítja őket. A húsz katona is elmarad, ki fáradtan dől ki, kit a golyó terít le. Csak néhányan maradnak a zászló körül.

Katics mellett fut egy szegszárdi kéményseprő, aki önként állt be katonának.

— Te szerencsét hozol, megmentjük a zászlót, — mondja neki Katics.

E pillanatban egy ágyúgolyó ugrik fel a földről, a kéményseprőhöz pattan, a lábát leszakítja s a katona estében Katicshoz kap.

A hatalmas erejű Katics meginog, bajtársa elnyúlik a földön, de nem bírja lerántani a káplárt. Egy pillanat múlva tovább futnak. A hegyoldal lankás dülőjében vöröshagymatábla fekszik, amelynek zöld szárát a lovasság egészen letiporta s olyan síkos, mint a jég.

Ezen kell átgázolniok. Folyton siklanak, csetlenek, botlanak. A golyók pedig sivítanak, mint a vihar egy vár romjai között. Néhol lapátolni lehetne a puskagolyót. Egyszerre a főhadnagy hanyatvágódik, a zászló nyelével Katicsot is elüti.

A káplár felugrik, azt hitte, hogy főhadnagya elesett. Marsovszky azonban már szintén talpon von.

— Megsebesültél? — kérdi Katicstól.

— Nem.

— Akkor fussunk tovább.

Az eső szakadni kezd s a síkos hegyoldalra úgy csúsznak, mint a gyermekek a jégen. A felhők, amelyeket az óriási ágyúdörgés vont össze a horizonton, ködfátyolt ereszt a borzalmas csataterre.

Már egy óra óta futnak, a víz csurog róluk, arcuk olyan, mint a láng, a szemük kidül, ereik megfeszülnek.

Keresztül-kasul menekülnek köztük a többi csapattestek. Szétszórt romok ezek, rend és fegyelem nélkül. Nem katonák többé, csak életüket kapkodva mentő, holtra fáradt, gyülevész hadak.

— Nézd csak, ott van Ernő főherceg, — szólal meg a főhadnagy s egy pillanatra megáll, hogy kifújja magát.

Katics odané. Vagy ötven lépésnyire tőlük Ernő főherceg ül a lován, a legnagyobb zavar, rémület és golyózápor között a nyeregbe akasztja a kantárszárát, aztán előveszi a szívtartócsáját, egy virginiára gyűjt és szép lassan továbblovagol.

— Bámulatos hidegvér kell hozzá, — mormolja Katics.

— Fiam, ki fél, azt hamarabb leüti a golyó, — feleli reá Marsovszky főhadnagy.

Egy fél óra múlva az Elba előtt állnak.

— Ott a vár, amelyet az Elba foly körül, — mutat egy komor, sötétbarna, rovátkás falu nagy épületre a főhadnagy.

Két sáncárok fekszik előttük, híd nélkül.

— Ha ide bejutunk, meg van mentve a zászlónk — folytatja a főhadnagy.

— Mély a sáncárok vize? — kérdi Katics.

— A külső nem, de a belső elég mély.

— Tud úszni, főhadnagy úr?

— Nem, de majd csak átsegít az Isten.

Azzal belegázol a külső sáncárokba, amely negyven-ötven láb széles. Katics utána. A víz csak térdig ér benne. Hamar eljutnak a belső sáncárokhoz. Itt azonban sebes sodrú az Elba vize. Egy-egy golyó még ide is lecsap és felvágja a véres hullámok taraját.

A főhadnagy a zászlórúdra, Katics puskája agyára támaszkodik, míg a lobogó selymét fel-emelt jobbjában tartja.

— Milyen szerencse, hogy nem dobtam el a puskámat, — gondolja Katics, ahogy érzi mint sodorja a víz s nem tudna a lábán megállani, ha nem volna támasztéka.

A víz a válláig ér, Marsovszkynak pedig a nyakáig. Egyre jönnek a holttestek a hullámok hátán s alig tudnak kitérni előlük. Mikor a folyam közepén vannak, Katics egyszerre csak érzi, hogy valami nagyon szorítja a vállát és lefelé húzza. Hátratekint és észreveszi, hogy két vadászkatona kapaszkodik bele.

— Le ne rántsatok a lábamról, mert akkor mind a hárman itt veszünk — kiáltja Katics és keményen megfeszíti a lábait, hogy el ne dönt-hessék.

Végre szerencsésen elérik a túlsó partot. Előbb a főhadnagy ugrik ki, aztán kezét nyújtva Katicsnak, őt is kihúzza a vállába kapaszkodó két bajtárssal. Ruhájuk át van ázva s amikor megrázzák magukat, csurog róluk a víz, mint nagy eső után a falombokról.

Most már nyugodtak. Az ágyúdörgés már csak úgy hallatszik feléjük, mint a távoli föld-rengés moraja. Golyók azonban már nem füttyölnek a fejük körül. Az országútra érve, idegen csapatbeli katonák éppen egy boros hordó fenekét ütik be. Telemerítik vizes csákójukat borral és addig el se veszik szájuktól, míg egy cseppig ki nem isszák.

Nektár annak minden cseppje. Aztán tovább mennek. A königrätzti vár cölöpkerítésé-

MINIUS JAKAB tapéta raktár
Budapest, VII., Rákóczi-ut 6. szám,
a Bazár-udvarban.

Nagy választék bel- és külföldi papírkárpitokból.

Rendelésnél tessék hivatkozni a Divat Ujságra.

hez érnek. A cölöpök között csak tenyérnyi hézag van, végeik oly hegyesek, hogy a bakancs talpát is átütnek. A cölöpök közé pedig nem állhatnak, mert odaszorúlna a lábuk. Már vagy negyven katona áll ott. Marsovszky elvesz két puskát s éket ver velük a cölöpök közé.

— Emeljetek át, — mondja a katonáknak. Megragadják, felemelik s a főhadnagy a túlsó oldalon leugrik. Ezután egyenkint segíti át a katonákat.

A vár negyedik kapuja nyitva van s a hatalmas váron átsétálva, éjjel tizenegy óráig mennek szakadatlanul. Ekkor teljesen kimerülve, a mezőn lepihennek.

A főhadnagy egy fához támasztja az összelőtt és megázott zászlót.

— Fiúk! — szól elérzékenyülve — csókoljátok meg a lobogónkat. Ez a haza és a katonabeesület jelképe.

A katonák szótlanul járulnak a vizes lobogóhoz s ott csókolja meg mindegyik, ahol éri.

Aztán lefeküdnék a pusztára földre és aztán elrepül a lelkük az álom tündérvilágába; gyönyörű nemzeti lobogók lengnek mindenfelé a fákról, amiknek a levelei énekelnek, ágaik pedig muzsikálnak valami csodálatos szép csataindulót, amitől lobogni kezd a szívük, mint a kráter mélyéből kiömlő láva.

És amikor reggel felébrednek, olyan boldogan tekintenek arra az ezredzászlóra. Ha minden elveszett is, megmaradt a katonai beesület jelképe: az ezred zászlója.

Hadiblúz, katonablúz.

Egy előkelő bécsi úrihölgytől, a Divat Ujság régi előfizetőjétől kapjuk a következő sorokat:

... Bárha a bécsi izlés mindig meg tudta alkotni magának a külön öltözék-költeményeket, kétségtelen mégis, hogy azok kevésbé inkább, mégis a francia hatás alatt készültek. Kis rosszakarattal minden originális bécsi kosztümre rá lehet fogni a francia eredetet, s így nem marad más hátra, mint szakítani az eddigi bécsi divattal is. A Tuchlaubenen és az egész előkelő-Innere Stadlban az esti korzókön már sűrűn kezd föl-tünni a hadiblúz és a katonablúz, két új kreáció, amely egyrészt nagyszerűen kifejezi a bécsi karaktert, másrészt pedig elkelő, s így azután bátorságot kaptak a polgárosszonyok is... A konfekciósok kirakataiban és a nőiszabó-műtermekben egyre nagyobb tért hódítanak ezek a blúzok, amelyek tetszetősek, nem föltűnőek és mégis minden bennük van, amit a bécsi asszonytól ezekben a komoly időkben, mikor a kiöltözökés egészen ellenszenves valami, megkövetelhet az ember. Talán lesznek utánzó Budapestben is. A hadiblúz szövete lehet bármilyen, csak ríkító ne legyen. A szürke a legalkalmasabb. Ez a blúz teljesen zárt és állógallérra van, ami alá kemény férfigallért képesnek. A blúzról fekete slipsz hullik alá, a derékra pedig öv kerül, természetesen sárga-fekete. A nyakkendők azonkívül készülnek külön erre a célra is és pedig olyanformán, hogy egy aranyfonálból szőtt kétfejtű sas van applikálva rá. A katonablúz is ropant sikkes és egyszerű. Már egyizben, két-három év előtt hordtak az asszonyok hasonlót, kedvelték is, de azután, nem tudni mi okból, egyszeriben elmerült a novítások tengerében. A katonablúz kék vagy piros szövethől készül, ujjain pedig színes auffság (kézelt) van. Az egész a lovassági zubbonyhoz hasonlít, színes szegélyek vannak elől és hosszában apró aranygombok. Törekedni kell arra, hogy mindenképpen a másokon látott blúzokhoz legyen hasonló, hogy így az asszonyok is mintegy formaruhában járjanak.

Ajánlom a mi divatunkat a magyar asszonyok figyelmébe. Az utcákon való megjelenés, így és tömegesen, imponáló, lelkesítő látnivaló.